

ERIK DOMINIK NOVÁK

BRÁNA
JESKYNĚ

ERIK DOMINIK NOVÁK

BRÁNA JESKYNĚ

BRÁNA JESKYNĚ

Brána jeskyně vzhlíží nevinně,
nežli z ní sémě se narodí
Pak sklízíš zahradu mého mokřadu,
v němž ne vždy Tvůj potůček proudí

Sté, važ si kamene, a braň svým ramenem,
což i z Tvého polínka pochází
A já pak na duši slziček osuším,
když postýlkou klamný sen hází –

Brána jeskyně z vůle Bohyně
jen Tvá je, a jen Ty můžeš dál
Tak dej mi proud svůj zas, nechť nežli přijde mráz,
už abys další kolébku schystal

Já byla na duši důvod pro kuši,
jak úděl žen byl mne vzdálený
Však Tys ku mne nakročil, můj plamen namočil,
ač nezhasil jeho dar vzpřímený, a rovný –

Brána jeskyně dále nezhyne,
leč dítko mokřadu opouští
Já úděl splnila, jím Tebe poctila,
a stále hostím Tě jen, jak se sluší –

BERUŠKA

Jakmile noc nastane, mé oči zelené
širou tmou celé se rozzáří
K nim kráčí beruška, chvíličku posečká,
pak úsměv vykreslí ve všech tvářích

Do sítě lapena, ještě teď zkroucená,
samotná žádala v podzámčí
o přízeň v luka, i sad, a vláhu pro mokřad,
a brodu jen, kde led je tenčí

Sté vládce pokyne, sekera zahyne,
beruška okovů zproštěná
dnes může zvěstovat od jihu na západ,
že příroda dál je němá –

CHALOUPKA V PUSTINĚ

Chaloupka v pustině, k již můj pach zavane,
teď vrátka dokořán otvírá
A ven zní písťala, i píseň prastará,
tu písťalu Venuše svírá

Ta píseň boří hráz, a pro nás staví čas,
je to tam „dál se tu opatruj,“
jež říkal Ti nejeden, pak sám skončil pod ledem,
že já jsem Tvůj, nechť ve rčení je síla

Chaloupku pro nás dva dnes kráší dvě patra,
leč jeden druhého nemíjí
Já dál Tvůj, a Ty můj květ, a v bříšku ratolest,
a pod okny srny v říji v poklidu pijí

PÁR PŘÁTEL OPATRUJ

Je pramen čím dál níž, a lev si hledá skrýš,
a pouští stává se pastvina
Víc než rok neprší, i slzy na duši
jsou tenčí, a sopka dál vzlíná

Chlad na srdci, bouře v ulicích,
sám ďábel mává svou demisí
Jen pár přátel na misi stále si nemyslí,
že Země marně se v okovech vzpíná

Pár přátel opatruj, a nebuď jenom svůj,
pak slzy na duši proměníš
ve smích, a zábavu, a lev o hladu
nebude, když s puškou jej spatříš

JEN RUKA PODANÁ

Jen ruka podaná může být provdána,
Ty rukou za ruku ved' mne dál
Hledej cest i v bažině jen sítí protkané,
já v hlavě mám myšlenek nával

Ta mysl zhýčkaná na zemi pod náma
chce žít, chce mít Tě, i přátel pár
A s Tebou, též za paži, ve slunné manéži,
chce další děj hrát, kde klaun stával

Jen ruka podaná, s ní není bitva prohrána,
jen tehdy ruku za ruku vyměníš
Když jiný nad propastí žádá si Tvé účasti,
a střípek ke střípku zas v talíř slepíš

MÁ LÁSKO, TANCUJ DÁL

Má lásko, v područí mého náručí
ze všech splínů se vyléčíš
Máš hlad po věděni, i střípků dělení,
které poskládáš, a pak už jen tančíš

Valc na moři, i rumba v podhůří,
zem blízka, konečná vzdálená
Bok po boku, a ruku za ruku,
Tys dále můj muž, já milenka věrná

Má lásko, tancuj dál, a pozvi celý sál
k přípitku, i na menší hostinu
Pak líbej mne pod květem, a hlad' jen sametem
téhož, jenž v obavách opustil stínů

POD ROUŠKOU VĚDĚNÍ

Pod rouškou vědění myšlenky nezpění,
otázky Tvé k mému úžasu
Já zírám, co chceš znát, a s vědmou poskládat,
jen zdraví, lásku, cit, a krásu

Jak bijí hodiny, máš již své rodiny,
oporou jsi, a na totéž spoléháš
Zítřka dáš mi své znalosti, pár vět, a pár něžností,
hrdý můžeš být, a též hrdý vstáváš

Máš i svůj mantinel, jak kázal Stvořitel,
a byť všude není jen cit, láska, krása
Zdravý jsi i ve stínu, zdravou máš rodinu,
tak což zvědělš, ve slunci dalšímu hlásáš

• • •

BYLAS MOJE ŽENA, dnes všechny fotky odplynou
Remorkér kotvy zvedá i s celou mojí rodinou

Pes úkryt si hledá, tichý je sál, i nádvoří
Spát, a snít, se nedá, a jediná louč nehoří

Bylas moje žena, já nadále jsem jiný muž
Co za klobouk si nedá, že neznal něhu, cit, bral nůž –

• • •

• • •

NA SAMÉM SKLONKU LÉTA, na jižním pólu
Tvého vědomí,
po lásce je veta, a daleko muži ledoví

Já hladím, laskám, líbám, Ty zvedni se, a dál se tuž
Pod peřinu si nedám v půli mantinel, Tys dál můj muž

Až sejdeme se z jara, jižní pól Tvého vědomí
sdělí mi, že jsem stará, leč Ty, po lásce zas hladový –

• • •